

Nieuwsbrief - STAB OGR Updates

Nummer 11, 2023

Redactie: mr. G.A. Keus, mr. J.K. van de Poel, mr. ir. O.W.J.M. Scholte, mr. R. Veenhof en bc. K-RMT P.A.H.M. Willems.

INHOUDSOPGAVE

Rechtbank

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2023:2726](#) 12-05-2023

Omgevingsvergunning milieu/Epe

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2023:2654](#) 10-05-2023

Omgevingsvergunning milieu/Epe

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2023:2992](#) 10-05-2023

Omgevingsvergunning/Roermond

Annotatie

[Stof tot nadenken: over \(p\)ZZS, het voorzorgsbeginsel en de rol van deskundigen](#)

mr. Iris Kieft

RECHTSPRAAK

Omgevingsvergunning/Roermond

Stemgeluid, geluid van brommers en scooters en het geluid van aan- en afmerende boten is op een juiste manier meegenomen in het akoestisch onderzoek, maar het geluid van boten die langs de woningen van eisers varen is onterecht niet beoordeeld.

Casus

Het college van burgemeester en wethouders van de gemeente Roermond heeft een omgevingsvergunning verleend voor de activiteiten 'bouwen van een bouwwerk' en 'handelen in strijd met een beheersverordening' voor het oprichten van een seizoensgebonden horecavoorziening voor maximaal 100 bezoekers. De horecavoorziening bestaat uit een demontabel horecapaviljoen met overkapping van circa 200 m² met bijbehorende (terras)voorzieningen van circa 100 m², een ligweide met ligbedden van eveneens circa 100 m² en een – na renovatie van de bestaande – aanlegsteiger met een lengte van 25 m. De horecavoorziening zal jaarlijks van april tot en met oktober dagelijks van 11:00 uur tot 21:00 uur geopend zijn.

Eisers zijn omwonenden die vrezen voor aantasting van hun woon- en leefklimaat door onder andere geluidhinder. Zij geven, onder verwijzing van een in opdracht van hen uitgevoerde contra-expertise, aan dat bij het akoestisch onderzoek van onjuiste uitgangspunten is uitgegaan. Het stemgeluid van bezoekers en ook het geluid vanwege het verkeer van en naar de horeca (o.a. boten, brommers en scooters) is niet goed onderzocht. De conclusie uit de ruimtelijke onderbouwing dat is voldaan aan stap 3 van de VNG-publicatie 'Bedrijven en milieuzonering' vinden zij daarom onzorgvuldig tot stand gekomen. Ook is de al bestaande geluidbelasting ter plaatse van de woningen niet bij deze conclusie betrokken, terwijl dit bij stap 3 wel is vereist.

Verweerder stelt zich op het standpunt dat er geen planologische belemmeringen zijn voor het plan en baseert zich onder andere op het akoestisch onderzoek. Naar aanleiding van de contra-expertise is het akoestisch onderzoek aangepast.

Rechtsvragen

1. Is het stemgeluid op een juiste manier meegenomen in het akoestisch onderzoek en is voldoende gemotiveerd dat voldaan wordt aan stap 3 uit de VNG-publicatie?
2. Is het geluid van brommers en scooters op een juiste manier in het akoestisch onderzoek betrokken?
3. Mocht verweerder zich op het standpunt stellen dat de geluidbelasting van aan- en afmerende boten niet zal leiden tot een onaanvaardbaar woon- en leefklimaat van eisers?
4. Had verweerder het geluid van boten die van en naar de aanlegsteiger varen langs de woningen van eisers moeten beoordelen in het kader van indirecte hinder?

Uitspraak

1. Met verweerder volgt de rechtbank eisers niet in hun betoog dat in het akoestisch onderzoek het stemgeluid niet is meegenomen. In het onderzoek is namelijk onder het kopje 'stemgeluid' vermeld dat voor het aantal bezoekers ervan is uitgegaan dat de bezetting continu 100% is (worst case) en wordt aangenomen dat alle aanwezige personen 75% van de tijd aan het praten zijn. Uit het aanvullende verweerschrift blijkt dat indien hierbij het stemgeluid van spelende kinderen voor 25% van de resterende tijd wordt opgeteld en wordt doorgerekend in het akoestisch model, nog altijd wordt voldaan aan de VNG-uitgave (alleen al omdat ruimschoots aan de daarin vermelde richtafstanden wordt voldaan) en de normstelling uit het Activiteitenbesluit. Verder blijkt uit de paragraaf 'Geluidbronnen' van het akoestisch onderzoek dat het stemgeluid van aanwezige bezoekers als akoestisch relevante bron is aan te merken. In tabel 7 is stemgeluid voor zowel het langtijdgemiddelde beoordelingsniveau (oppervlaktebronnen terras/ligweide/schaduwdoeken) als de maximale beoordelingsniveaus (schreeuwend (luid) persoon) als bron in het akoestisch model opgenomen.

Verweerder heeft bij het aanvullende verweerschrift in het akoestisch rekenmodel de in de contra-expertise genoemde bronsterktes ingevoerd en geconcludeerd dat dit geen relevante invloed heeft op de rekenresultaten. Volgens verweerder is verder de geluidsbijdrage van de transportbewegingen ondergeschikt aan het totale geluidresultaat. Dit is door eisers niet weersproken.

Naar het oordeel van de rechtbank is in het bestreden besluit, onder verwijzing naar het akoestisch onderzoek en de ruimtelijke onderbouwing, voldoende gemotiveerd waarom aan stap 3 van de VNG-publicatie is voldaan. Uit het akoestisch onderzoek blijkt namelijk dat de

incidentele maximale geluidsniveaus maximaal 65 dB(A) bedragen, wat voldoet aan de waarde die volgt uit stap 3 van het stappenplan van de VNG. In het akoestisch onderzoek is gemotiveerd waarom de incidentele maximale geluidsniveaus vanuit ruimtelijk oogpunt aanvaardbaar zijn. Aanvullend heeft verweerder hierbij in het bestreden besluit gemotiveerd weergegeven dat redelijkerwijs niet te verwachten is dat deze belasting van 65 dB(A) in de praktijk zal plaatsvinden, omdat bezoekers niet langs de randen van het perceel zullen gaan schreeuwen. Die conclusie is temeer gerechtvaardigd nu vergunninghouder geen recreatieve activiteiten zal gaan organiseren. Dit betekent dat bezoekers zich hoofdzakelijk aan de waterkant en in de omgeving van het paviljoen zullen bevinden, op grotere afstand tot de omliggende woningen.

2. Wat betreft het standpunt van eisers dat brommers, scooters en boten niet bij het onderzoek zijn betrokken, overweegt de rechtbank als volgt. In de ruimtelijke onderbouwing staat in de paragraaf 'Verkeer en parkeren' dat voor de verkeersgeneratie van en naar de tijdelijke voorziening onderscheid kan worden gemaakt in de volgende soorten bezoekers:

1) vervoersbewegingen vanaf de waterzijde door de bezoekers per boot die aanleggen bij de steiger; 2) vervoersbewegingen vanaf de landzijde door bezoekers die per auto het terrein bezoeken; 3) vervoersbewegingen vanaf de landzijde door recreanten uit de directe omgeving die per fiets of te voet de voorziening bezoeken. Bij de berekening van de verkeersgeneratie worden geen aantallen bewegingen van boten, brommers en/of scooters genoemd.

Wat betreft brommers en scooters overweegt de rechtbank als volgt. In de nota van zienswijzen staat daarover het volgende: 'Voor wat betreft de mogelijke geluidsoverlast als gevolg van de toename van brommers en snorfietsen over de fietspad achter de woningen, geldt in de eerste plaats dat dit een aanname is, en dat de seizoensgebonden horecavoorziening niet automatisch tot een dergelijke toename zal leiden. Daarnaast zal de etmaalwaarde van 50 dB(A) (de richtwaarde voor het toetsen van indirecte (verkeers)geluidhinder) door incidenteel brommerverkeer (al dan niet in groepen) redelijkerwijs niet worden benaderd. Ter vergelijking: de berekende indirecte hinder als gevolg van autoverkeer dat zich via de maatgevende woning van en naar de horecagelegenheid begeeft, bedraagt 45 dB(A), als gevolg van 104 autoverkeersbewegingen.' De rechtbank komt dit niet onredelijk voor. Eisers hebben gesteld, noch onderbouwd dat dit niet juist zou zijn.

3. Ten aanzien van geluid door boten overweegt de rechtbank als volgt.

In de ruimtelijke onderbouwing staat dat de aanlegsteiger een lengte van 25 m heeft met een capaciteit voor vier kleine boten. In de nota van zienswijzen staat dat in het akoestisch onderzoek rekening is gehouden met het reflecterende karakter van het water. Dat is in het

rekenmodel gemodelleerd met bodemfactor 0 (volledig akoestisch reflecterend). In het verweerschrift stelt verweerder het volgende: ‘Hoewel de circulaire “Beoordeling geluidhinder wegverkeer in verband met vergunningverlening w.m.” (de schrikkelcirculaire) ziet op de beoordeling van indirecte hinder die wordt veroorzaakt door aan de inrichting toe te rekenen verkeersbewegingen op de openbare weg (buiten het terrein van de inrichting zelf), geldt ook hier dat het geluid afkomstig van aan- en afmerende boten de etmaalwaarde van 50 dB(A) in alle redelijkheid niet zal benaderen. Dit staat nog los van de vraag of ons college de aanvraag voor de bouw van een aanlegsteiger binnen de bestemming “Water (WA)” op dit punt mag beoordelen. De bouw van een aanlegsteiger is immers al toegestaan volgens het huidige planologische regime.’

In het aanvullend verweerschrift staat dat gezien de locatie van de steiger en de boten ten opzichte van de woningen, mogelijke activiteiten ter plaatse van de steiger niet zullen leiden tot een relevante bijdrage aan de geprognosticeerde geluidbelasting.

De rechtbank is van oordeel dat gelet op 1) de afstand van de steiger tot de percelen van eisers, 2) de lengte van de steiger waardoor niet meer dan vier kleine boten kunnen aanleggen en 3) de beperkte vaarsnelheid ter plaatse, verweerder zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat de geluidbelasting van aan- en afmerende boten niet zal leiden tot een onaanvaardbaar woon- en leefklimaat van eisers.

4. Wat betreft de verkeersaantrekkende werking van gemotoriseerde boten die langs de woningen van een aantal eisers varen, overweegt de rechtbank dat verweerder ter zitting heeft bevestigd dat dit niet meegenomen is als relevante bron in het akoestisch onderzoek, in tegenstelling tot het verkeer van en naar de inrichting over de weg. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder ten onrechte de vraag of het geluid van boten die richting de aanlegsteiger varen moet worden meegenomen bij de geluidsbeoordeling als indirecte hinder of dat deze wellicht in het heersende vaarverkeersbeeld opgaan, niet beoordeeld. Immers, aannemelijk is dat als gevolg van de horecavoorziening meer boten zullen aanleggen bij de steiger of in ieder geval richting de horecavoorziening zullen varen (en daar eventueel een al volledig bezette steiger zullen aantreffen). De rechtbank kan niet zelf beoordelen of boten die van en naar de horecavoorziening varen in het geheel geen mee te nemen geluidbron zijn en/of wat de effecten zijn als deze wel worden meegenomen als bron. Evenmin kan de rechtbank beoordelen in hoeverre de ‘akoestische restruimte’ waarop verweerder zich beroept (het verschil tussen het hoogst berekende langtijdgemiddelde beoordelingsniveau van 35 dB(A), in de dag- en avondperiode en de richtwaarde uit de VNG-publicatie) ook geldt voor het verkeer over water. Dit geldt te meer nu daarvoor andere afstanden tot de woningen gelden dan de afstanden tussen de woningen en de horecavoorziening en nu, ook na de

zitting, geen duidelijkheid bestaat over de maximum vaarsnelheid ter plaatse.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 10-05-2023

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2023:2992

Zaaknummer: ROE 21/504, ROE 21/510 en ROE 21/530

Wetsartikelen:

ANNOTATIE

Stof tot nadenken: over (p)ZZS, het voorzorgsbeginsel en de rol van deskundigen

mr. Iris Kieft

Annotatie bij Rechtbank Den Haag 16 maart 2023, ECLI:NL:RBDHA:2023:3302

1. In deze uitspraak beoordeelt de rechtbank vier besluiten van het college van gedeputeerde staten van Zuid-Holland. Door middel van deze besluiten heeft het college de voorschriften van de omgevingsvergunningen van Chemours ambtshalve gewijzigd op grond van artikel 2.31 van de Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) en maatwerkvoorschriften gesteld. Hiermee wil het college de uitstoot van diverse stoffen uit de chemische fabrieken van Chemours sterk reduceren. Chemours komt tegen deze besluiten op en slaagt in haar beroep. Gevolg hiervan is dat de oude voorschriften van de vigerende omgevingsvergunningen herleven.

2. De uitspraak is om meerdere redenen lezenswaardig (ga er wel even voor zitten, de uitspraak telt 44 bladzijden). Zo duidt de rechtbank in de uitspraak onder meer wanneer sprake is van ontwikkelingen van de technische mogelijkheden tot bescherming van het milieu en van ontwikkelingen met betrekking tot de kwaliteit van het milieu, beide als bedoeld in artikel 2.31 van de Wabo. Deze annotatie gaat specifiek in op het oordeel van de rechtbank over de wijze waarop het college heeft getracht de uitstoot van de stoffen TFE-dimeer, Ether A/B, HFP, PFAC, PMVE, VF₂, E₁, PPVE, 6:2 FTS, PFPeA en PFBA te beperken en de rol van deskundigen in deze zaak.

3. Onder verwijzing naar de pZZS-lijst (lijst van potentieel Zeer Zorgwekkende Stoffen), individuele stofklasseadviezen van het RIVM en het voorzorgsbeginsel heeft het college de hiervoor genoemde stoffen in de bestreden besluiten gelijkgesteld met Zeer Zorgwekkende Stoffen (ZZS) waarop de minimalisatieverplichting voor ZZS uit het Activiteitenbesluit (artikel 2.4) van toepassing is. Chemours betoogt dat de minimalisatieplicht niet van toepassing is, omdat deze stoffen niet als ZZS mogen worden aangemerkt. De stoffen voldoen volgens Chemours niet aan de definitie van ZZS zoals opgenomen in artikel 2.3b, eerste lid,

van het Activiteitenbesluit. Uit deze definitie volgt dat een stof die voldoet aan één of meer van de criteria of voorwaarden, bedoeld in artikel 57 van de EG-verordening registratie, evaluatie en autorisatie van chemische stoffen (REACH) kwalificeert als ZZS.

4. Ondanks dat het college en Chemours het met elkaar eens zijn dat de voornoemde stoffen niet als ZZS zijn geclassificeerd, biedt artikel 2.3b, eerste lid, van het Activiteitenbesluit volgens het college een zekere milieutechnische beoordelingsruimte om de stoffen toch als ZZS te behandelen. Volgens het college blijkt uit de nota van toelichting bij de Activiteitenregeling dat de wetgever het mogelijk heeft willen maken dat stoffen op basis van voortschrijdend inzicht als ZZS kunnen worden aangemerkt. Daarbij wijst het college ook op het voorzorgsbeginsel dat is gecodificeerd in artikel 191, tweede lid, van het Verdrag betreffende de Werking van de Europese Unie en de Mededeling van de Europese Commissie over het voorzorgsbeginsel (COM/2000/0001), waarbij de Afdeling in een eerdere uitspraak aansluiting heeft gezocht (ECLI:NL:RVS:2019:4210). Uit het voorzorgsbeginsel volgt volgens het college dat het op basis van een onderbouwd vermoeden over de risico's van de stoffen maatregelen zou mogen treffen om de uitstoot van stoffen te beperken, ondanks dat er over de risico's van de stoffen vanuit wetenschappelijk oogpunt geen zekerheid bestaat.

5. Op basis waarvan vermoedt het college dat deze stoffen schadelijk zijn? Het college voert uit voorzorg ten aanzien van ZZS, pZZS en een aantal andere stoffen hetzelfde beleid, dat is neergelegd in een door haar opgesteld uitvoeringskader. Ter onderbouwing van de risico's van de stoffen die het college in het uitvoeringskader heeft opgenomen, gebruikt het college onder meer de door het RIVM opgestelde pZZS-lijst. Voor stoffen die in het uitvoeringskader staan vermeld maar niet zijn terug te voeren op de pZZS-lijst van het RIVM, verwijst het college ter onderbouwing naar de individuele stofklasseadviezen die het RIVM heeft uitgebracht. Hieruit blijkt volgens het college dat de stoffen over één of meer eigenschappen van ZZS beschikken en daarom van gelijke zorg zijn als pZZS en gelijk moeten worden gesteld met ZZS.

6. De rechtbank is van oordeel dat het college de bevoegdheid heeft om stoffen waarvan wetenschappelijk vaststaat dat deze aan één of meer van de criteria van artikel 57 van REACH voldoen, te classificeren als ZZS. Daarbij heeft het college milieutechnische beoordelingsruimte bij de evaluatie van de wetenschappelijke gegevens, die de conclusie dat wordt voldaan aan die criteria onderbouwen. Voor de stoffen die in deze procedure aan de orde zijn geldt echter dat (nog) niet wetenschappelijk vaststaat dat deze voldoen aan één of meer van de criteria van artikel 57 van REACH.

7. Dit leidt tot de centrale vraag of het college de stoffen met toepassing van het voorzorgsbeginsel mocht gelijkstellen met ZZS. De rechtbank zet uiteen dat uit de Mededeling van de Europese Commissie volgt dat het voorzorgsbeginsel moet worden gezien als een uit

drie stappen bestaande risicoanalyse: risico-evaluatie, risicobeheer en risicomelding. De rechtbank oordeelt dat het college ten onrechte heeft nagelaten om een wetenschappelijke evaluatie te maken van de mogelijke schadelijke gevolgen van de emissies voor milieu en de volksgezondheid. Daarnaast ontbreekt een evaluatie over de ernst en duur van de gevolgen, alsook de effecten op lange termijn. De generieke gelijkstelling van stoffen op de pZZS-lijst met ZZS zoals het college heeft gedaan, ontbeert dus een risico-evaluatie. Uit het enkele feit dat een stof op de pZZS-lijst van het RIVM is geplaatst of dat het RIVM in individuele stofklasseadviezen heeft geadviseerd om een stof als ZZS, pZZS of stof van gelijkwaardige zorg als ZZS te beschouwen, volgt niet dat aan de toepassingsvoorwaarden voor het voorzorgsbeginsel is voldaan, aldus de rechtbank.

8. Twee deskundigen hebben een belangrijke rol gespeeld in de discussie over de classificatie/gelijkstelling van de betrokken stoffen. Het college beroept zich aan de hand van de pZZS-lijst en de individuele stofklasseadviezen op de expertise van het RIVM, een toonaangevend instituut op het gebied van gevaarlijke stoffen, milieu en gezondheid. Dat zit dus wel goed, dacht het college. De rechtbank komt echter tot het oordeel dat het college niet kon volstaan met de enkele verwijzing naar de pZZS-lijst en de individuele stofklasseadviezen. De gerechtelijke deskundige, de Stichting Advisering Bestuursrechtspraak (STAB), speelde daarin een belangrijke rol door het RIVM kritisch te bevragen over de wijze waarop de pZZS-lijst en de stofklasseadviezen tot stand komen. Uit de antwoorden van het RIVM op deze vragen blijkt dat op de pZZS-lijst stoffen staan die door één of meerdere Europese lidstaten zijn aangedragen bij het Europees Chemicaliën Agentschap voor verder onderzoek naar ZZS-eigenschappen. Het RIVM filtert deze lijst wel – bijvoorbeeld door stoffen die al ZZS zijn uit te sluiten – maar beoordeelt de afzonderlijke dossiers niet. Ten aanzien van de individuele stofklasseadviezen lichtte het RIVM toe dat het geen advies geeft over hoe het bevoegd gezag moet omgaan met zijn stofadviezen. De rechtbank komt op die basis tot het oordeel dat de pZZS-lijst en de stofklasseadviezen niet in de plaats kunnen komen van de voor de toepassing van het voorzorgsbeginsel vereiste risico-evaluatie. Reeds om deze reden acht de rechtbank de gelijkstelling van de betrokken stoffen met ZZS onvoldoende gemotiveerd. Overigens heeft STAB ook kritische kanttekeningen geplaatst bij de keuze van het RIVM om een aantal van de betrokken stoffen op basis van structuurovereenkomsten met andere stoffen aan te merken als pZZS of stoffen van gelijke zorg als pZZS. De rechtbank laat die kritische opmerkingen buiten beschouwing omdat zij reeds tot het oordeel is gekomen dat het college het voorzorgsbeginsel onjuist heeft toegepast.

9. De rechtbank oordeelt onder meer om deze reden dat het college de vergunningvoorschriften met betrekking tot de genoemde stoffen niet ambtshalve mocht aanscherpen op grond van artikel 2.31 van de Wabo. Het college heeft volgens de rechtbank

onvoldoende gemotiveerd waarom de betrokken pZZS en overige stoffen in dit geval op grond van het voorzorgsbeginsel gelijkgesteld zijn aan ZZS. Daarmee heeft het college ten onrechte aangenomen dat voor de desbetreffende stoffen sprake is van een ontwikkeling van de (kennis over) de kwaliteit van het milieu of dat aanscherping van de vergunningvoorschriften nodig was met het oog op de bescherming van het milieu, als bedoeld in artikel 2.31 van de Wabo.

RECHTSPRAAK

Omgevingsvergunning milieu/Epe

Dat de wijziging van een vergunning ook vanuit doelmatigheidsoogpunt plaatsvindt, betekent niet dat de wijziging niet in het belang van de bescherming van het milieu is.

Casus

Een omwonende heeft beroep ingesteld tegen een veranderingsvergunning voor een sloop-, afval-/grondbedrijf. Het college heeft de geldende omgevingsvergunning milieu gewijzigd op grond van artikel 2.31, tweede lid, onder b, van de Wabo. De wijziging betreft enkele aan de vergunning verbonden geluidvoorschriften. In het bestreden besluit staat dat de wijziging is gedaan omdat de voorschriften uit de verleende vergunning voor de incidentele bedrijfssituatie in de praktijk moeilijk te controleren zijn, omdat het toetspunt op grote afstand van het terrein van de vergunninghouder ligt waarop de puinbreker aanwezig is. De omwonende voert aan dat geen sprake is van een wijziging 'in het belang van de bescherming van het milieu', zoals artikel 2.13, tweede lid, onder b, van de Wabo voorschrijft.

Rechtsvraag

Is de wijziging van de vergunning 'in het belang van de bescherming van het milieu'?

Uitspraak

De rechtbank is van oordeel dat het college in redelijkheid de vergunning heeft kunnen wijzigen in het belang van de bescherming van het milieu. Het college heeft namelijk in het bestreden besluit onderbouwd dat dit juist is gedaan in het belang van de bescherming van omwonenden en dat is een belang dat valt onder de bescherming van het milieu. Dat de handhaving hierdoor eenvoudiger wordt, en de wijziging misschien ook vanuit doelmatigheidsoogpunt is gesteld, betekent niet dat de wijziging niet (ook) in het belang van de bescherming van het milieu is.

Verder volgt de rechtbank eiser niet in zijn stelling dat het vervallen van de

geluidgrenswaarden van het langtijdgemiddelde beoordelingsniveau ter plaatse van zijn woning ertoe leidt dat het milieu minder wordt beschermd. Het college heeft namelijk onderbouwd dat de door eiser gewenste geluidgrenswaarden niets toevoegen ten opzichte van de bescherming door het nieuwe immissieniveau, omdat deze waarden naar elkaar kunnen worden omgerekend en dat het immissieniveau juist tot een betere handhaafbaarheid leidt, omdat daarin geen rekening hoeft te worden gehouden met correcties. Eiser heeft niet aannemelijk gemaakt dat dit niet klopt. Dat eiser liever zelf het geluid op zijn eigen woning wil kunnen controleren, maakt dat niet anders, want het is aan het college en niet aan eiser om eventuele overtredingen vast te stellen.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 10-05-2023

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2023:2654

Zaaknummer: AWB_22_1747

Wetsartikelen: 2.31 lid 2 onder b Wabo

RECHTSPRAAK

Omgevingsvergunning milieu/Epe

Criteria om te beoordelen of sprake is van een milieuneutrale wijziging.

Casus

Een omwonende heeft beroep ingesteld tegen een veranderingsvergunning voor een sloop-, afval-/grondbedrijf. Op basis van de verleende vergunning mag de opslagcapaciteit van gemengd puin in de inrichting worden vergroot. Het college is uitgegaan van een milieuneutrale wijziging (waarvoor een beperkter toetsingskader geldt) omdat de vergunde doorzet niet wijzigt ten opzichte van de eerdere vergunning. Eiser betoogt dat de vergroting van de opslagcapaciteit van gemengd puin niet milieuneutraal is.

Rechtsvraag

Is in dit geval sprake van een milieuneutrale wijziging?

Uitspraak

Het is vaste rechtspraak van de Afdeling dat voor de beantwoording van de vraag of de vergunde veranderingen andere of grotere gevolgen voor het milieu hebben, een vergelijking wordt gemaakt tussen de laatst vergunde werking van de inrichting en de aangevraagde werking van de inrichting. Er wordt géén vergelijking gemaakt met de feitelijke werking van de inrichting en de aangevraagde werking van de inrichting. De toetsing van de vergunningaanvraag voor deze verandering beperkt zich tot de vraag of aannemelijk is gemaakt dat de verandering inderdaad niet leidt tot andere of grotere nadelige milieugevolgen ten opzichte van de reeds vergunde situatie. Toename van de feitelijke milieubelasting is toegestaan, zolang de toename binnen de maximaal vergunde emissie blijft.

De rechtbank is van oordeel dat het college zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat met het vergroten van de opslagcapaciteit geen sprake is van andere of nadeligere gevolgen voor het milieu.

Weliswaar wordt de opslagcapaciteit vergroot, maar zowel de vergunde jaardoorzet als de vergunde hoogte van de bulten puin veranderen niet. Gelet op de hiervoor genoemde uitspraak van de Afdeling (ABRvS 18 oktober 2017, ECLI:NL:RVS:2017:2832), speelt een eventuele verandering van de feitelijke gevolgen geen doorslaggevende rol voor de vraag of sprake is van een milieuneutrale verandering. Verder heeft het college onderbouwd dat de feitelijke activiteiten ten gevolge van deze vergunning niet zullen veranderen, nu de vergunninghouder zich nog steeds aan de geldende vergunning zal moeten houden. Er zal nog steeds sprake zijn van dezelfde werkzaamheden, met één kraan, en het is zelfs aannemelijk dat het aantal vervoersbewegingen iets zal afnemen, omdat met het vergroten van de opslagcapaciteit minder puin hoeft te worden afgevoerd.

Eiser heeft niet aannemelijk gemaakt dat het vergroten van de bulten leidt tot andere (dan de al vergunde) milieugevolgen.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 12-05-2023

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2023:2726

Zaaknummer: 22/4172

Wetsartikelen: 2.14 lid 5 Wabo en 3.10 lid 3 Wabo